

Nr 149

Av herr **Levin**, om ökade möjligheter för kommuner och sammanlutningar att utfå bidrag till anläggande av campingplatser med parkeringsmöjligheter för motorfordon.

Det alltmer ökande antalet motorfordon och den förlängda semesterledigheten har skapat många svårbemästrade problem. Det är inte bara på vägarna som trängseln, i synnerhet under sommarmånaderna, blivit allt besvärligare; på de befintliga campingplatserna tränges nu det nya klientelet av bilande och motorecykelåkande semesterfirare med de tidigare, mera »stationära» camparna. Det är därför ett stort behov av att nya möjligheter skapas och nya områden tages i bruk för detta ändamål. Det är stora markområden som behöver disponeras, om möjligheter skall beredas såväl för uppsättning av tälten som för uppställning av motorfordonen. Vad gäller de motorburna semesterfirarna och andra turister har avstånden inte samma betydelse som tidigare, och det kan därför väl tänkas att områden, som förr ansetts mindre lämpliga på grund av mera avsides belägenhet, nu skulle kunna komma i fråga för dessa ändamål. Men även där mark finnes disponibel till billigt pris och där goda möjligheter till bad och annat friluftsliv finnes, kräves ofta stora investeringar för iordningställandet av camping- och parkeringsplatser, som fyller nutida krav på hygien och service. Vägar skall framdragas, uppställningsplatser för motorfordonen skall anläggas, tillgång till vatten och toaletter måste säkras, vilket allt kan draga med sig avsevärda kostnader. Den korta tid som dylika camping- och parkeringsplatser kommer att vara i bruk under varje år gör att de avgifter för begagnande av desamma, som kan uttagas, knappast kan beräknas dels täcka utgifterna för tillsyn och underhåll, dels förränta och amortera anläggningskostnaderna. Genom statens friluftsnämnd kan i mycket begränsad omfattning bidrag lämnas till vissa av dessa kostnader, men dessa möjligheter är mycket begränsade.

Utgår man från att det är ett allmänt intresse att större möjligheter beredes den stora allmänheten till bad och friluftsliv, kan man knappast begära att vederbörande kommun ensam skall påtaga sig de kostnader som blir en följd av anläggande av nya bilcampingplatser. De flesta som kommer att besöka dessa platser blir folk som ej är bosatta inom kommunen eller med sina skatter deltar i bestridande av kommunens utgifter. I den mån dylika anläggningar komme att anordnas av organisationer, t. ex. inom turist- eller motorbranschen, kan man ej begära att dessa upplåtes till

andra än medlemmar för den händelse organisationerna själva skall bestrida alla omkostnader för både anläggande och drift. Om avgifterna för begagnande av camping- och parkeringsplatser skall hållas på en nivå, som tillåter alla att begagna desamma, och om kraven på hygien och god ordning samtidigt skall kunna uppehållas, torde väl varken enskilda eller andra kunna beräknas bli intresserade av anläggande av dylika i den utsträckning som nu behövs och som väl med säkerhet kan beräknas än mer kommer att behövas med den ökande biltätheten.

Under sådana förhållanden kan det väl vara motiverat att av allmänna medel bidrag ställes till förfogande för bestridande av åtminstone en del av anläggningskostnaderna. Eftersom dylika campingparkeringsplatser i huvudsak kommer att utnyttjas av bilister och motorcyklister, bör väl i första hand bilskattemedel komma i fråga. Bidrag bör kunna utgå såväl till kommuner som till organisationer som är villiga att åtaga sig att anlägga och driva campingplatser som lämpar sig för semesterfirare och som till skäligt pris upplåtes för allmänheten.

Med stöd av det ovan anförda hemställes,

att riksdagen måtte till Kungl. Maj:t hemställa om beredande av bättre möjligheter för kommuner och sammanlutningar att utfå bidrag till anläggande av campingplatser med parkeringsmöjligheter för motorfordon.

Stockholm den 24 januari 1957

Hans Levin
